

Kamperfamilie krijgt miljoen van Maastricht

■ Wethouder: Dit was voor ons juist de goedkoopste optie

Van onze correspondent

De gemeente Maastricht heeft een miljoen euro betaald aan een familie op woonwagenvakantie Vinkenslag. Dat meldt 'Nieuwsuur' gisteren. Het geld was bedoeld om drie kapitaal woonwagens te verhuizen. Volgens het tv-programma waren de werkelijke kosten van de verhuizing echter veel lager: hooguit drie ton.

Wethouder Jacques Costongs (PvdA) bewijst dat laatste getal. "Nieuwsuur heeft mij een onduidelijke factuur laten zien. Ik kan u zeggen: dat bedrag kan nooit over drie wagens gaan." De hoogte van de vergoeding aan deze familie, bestaande uit drie gezinnen, is volgens hem 'niet uitzonderlijk'. "Het gaat om he-

le grote woonwagens. Als je die optelt, zit je al snel aan het miljoen. Dit was voor de gemeente juist de goedkoopste optie."

Maastricht heeft de bodem onder Vinkenslag gesaneerd. Bovendien moet het kamp – met veel autohantelaren – veranderen in een bonafide bedrijventerrein voor autoverkopers. Bewoners zonder bedrijf moeten wijken. Het gebied heeft ook een nieuwe naam: Karroosier.

Deze familie mocht blijven. Wel moest ze wat opschuiven. Volgens Nieuwsuur had ze eigenlijk helemaal geen recht op een plekje. Het autobedrijf van de familie kwam niet door de Bibob-screening op criminele antecedenten. Het zou illegaal gevestigd zijn. Bovendien kreeg de eigen-

naar vorige maand vijf jaar cel voor btw-fraude. De familie ging in beroep tegen de Bibob-beoordeling. In afwachting daarvan ging de verhuizing door. Krijgt de familie ongelijk, dan moet ze alsoos van Karroosier vertrekken. De gemeente geeft dan opnieuw een vergelijkbare verhuisvergoeding, zo staat in contracten die Nieuwsuur heeft. Costongs wil niets zeggen over individuele gevallen.

Vinkenslag kampt al lang met een slechte reputatie. De afgelopen tien jaar onttruinde de politie er tientallen hennepkwekerijen. Bewoners taptten illegaal stroom af en betaalden te weinig belasting. De vroegere burgemeester Leers trad streng op, maar kreeg vervolgens beveliging vanwege een kogelbief.

‘Laat je kinderen los, het is hún spel’

■ Tips voor sportiever gedrag voor ouders, clubs en spelers

‘Bespreek als trainer wat je belangrijk vindt. Praat met je spelers. Opvoeden mag best.’

INTERVIEW

Iris Pronk

Wat houdt 'respect' precies in? En 'sportiviteit'? Het zijn twee kernbegrippen uit de sport, maar kunnen sporters, hun ouders, trainers en clubbestuurders ze ook definiëren?

Vaak niet, weet Marijke Fleuren, president van de Europese Hockey Federatie en een van de leiders van een veelzijdig programma 'Naar een veiliger sportklimaat'. "Clubbestuurders zeggen vaak: 'Schoppen en slaan toeleren we niet, dat is ongewenst gedrag. Maar wat gewenst gedrag is, benoemen ze niet.'"

Omschrijft u 'sportiviteit' en 'respect' zelf eens?

"Sportiviteit is voor mij dat je een spel speelt volgens de regels, zowel binnen als buiten de lijnen. Ook de mensen die om het spel heen staan moeten zich aanpassen. Respect betekent dat je in al je handelingen rekening houdt met de ander."

Hoe kunnen sportbestuurders sportief gedrag afwijken of stimuleren op hun club?

"Door zelf te bedenken: wat willen wij graag zien? En dat gedrag vervolgens vast te leggen in huisregels of een protocol. Hoe moeten spelers afgezien voor een training? Wat doen ouders die niet kunnen wachten op een wedstrijd? Bij wie melden zij zich af? Welke sanctie krijgt een vader aan zijn broek, die tegen de scheidsrechter roept? 'Sufflerd, heb je streut in je ogen?' Was is het beleid rond de selectie, wat doet een club met ouders die klagen bij de scheidsrechter? 'Nou heb je mijn kind alweer niet opgesteld!'"

In het debat rond de dood van grensrechter Richard Nieuwenhuis vind het woord 'opvoeden' heel vaak. Dat zouden trainers veel meer moeten doen. Wat houdt ze tegen, denkt u?

"Ik ontmoette een schaatstrainer, die elk jaar met een groep 16-jari-

gen naar Inzell gaat om te trainen. Zijn klacht: 'Ze eten zo vies! Maar, zei hij, 'ik ben er om die kinderen schaatsten te leren, geen tafelmanieren'. Waarom niet? vroeg ik hem. Als jij je aan het vieze eten erget, waarom doe je er dan niks aan? Voor deze trainer was het een eye-opener dat hij zijn schaatsspullen mócht opvoeden. Hij zou met ze gaan praten. Zo simpel is het vaak."

Wat is uw opvoedkundige tip voor trainers?

"Bespreek wat je opvalt en wat je belangrijk vindt. Praat met je spelers, en niet óver hen."

Sommige ouders gedragen zich behoorlijk onsportief. Hoe kunnen zij hun leven beteren?

"Mijn eerste advies: Wees je ervan bewust hoe belangrijk het is dat je je kind positief terzijde staat. Moe-dig het team van je kind aan. En niet: 'Nou heb je wéér die bal gemist'. Advies twee: Laat je kind los, wees geen heilkoepelmoeder of vader, die boven zijn kind cirkelt en het met argusogen in de gaten houdt. Het is gewoon een spel, het is hún spel."

En als ouders zich blijven misdragen? Hoe kunnen sportclubs ze dan morsen?

"Het helpt enorm als ouders de spelregels leren, want die kennen ze vaak niet. Ze slingeren tijdens een rugbywedstrijd van alles naar het hoofd van de scheidsrechter, terwijl de spelers niet eens tegen hem mogen praten; alleen de aanvoerder heeft daarvoor permissie. Sportclubs doen er goed aan om spelregelaars voor ouders te organiseren."

Tot slot: sportieve tips voor spelers?

"Geniet van het spel. Praat via je captain met de scheidsrechter. Doe je uitsteek best en houd ook in de grootste spanning rekening met de tegenstander."

Spooksteden

De Duitsers richtten in 1944 een massaslachting aan in Oradour sur Glane.

FOTO GLINDA REES

In het nooit voltooide Taiwanese vakantiedorp San Zhi schijnt het te spoken.

FOTO WADIE WANG

Het dorp Doel in België moet wijken voor uitbreiding van de haven van Antwerpen.

FOTO GREGORY VLAASSEN

In Kolmanskop, Namibië, zochten Duitse gelukszoekers 's nachts naar diamanten.

FOTO SANDRA EN BAS VAN RIJSBERGEN-VAN MAARSEVEN

Verlaten plaatsen: de mens kwam, zag, gebruikte en liet achter

Henny de Lange

Ooit was het de dichtstbevolkte plek ter wereld. Nu hoor je alleen nog de wind en de zee op het verlaten Japanse eiland Hashima voor de kust van Nagasaki. Tot 1974 woonden hier mijnwerkers met hun families, hutentje op elkaar. Hashima was tien keer dichterbij bevolkt dan het centrum van Amsterdam. Vanaf het eiland werd steenkool geëxporteerd uit de zeebodem. Toen olie de functie van steenkool overnam, werden de mijn en het eiland gesloten.

Verlaten plekken zijn fascinerend, vinden de architecten Willemien van Duijn en Lieuwe Vos van Buro3.

Het zijn plaatsen waar je eigenlijk niet wilt zijn, zo desolaat zijn ze. Maar ze intrigeren ook, omdat ze vaak een wonderlijke geschiedenis hebben. In een boek belichten ze nu twaalf van deze plekken, maar over de hele wereld hebben ze er al tweehonderd ontdekt, allemaal te bekijken op www.abandonedcities.buro3.nl. Ze zijn in drie rubrieken verdeeld: economie, oorlog en rampen. Vaak zijn het economische redenen die leiden tot verval van een gebied. Van Duijn: "Hebacht en onverschilligheid. De mens kwam, zag, gebruikte en liet achter."

Het aantal greut nog steeds, de site levert voortdurend tips op. "De meeste recente is het Spaanse tuine-

dorp Tierras dat opgevoerd is voor een stuwmeer." "Google earth 'bezoeken': ze elke locatie en als die interessant genoeg is, duiken ze in de geschiedenis. Zoals ze dat ook in hun werk doen. "Als architect onderzoeken we altijd het verleden van een plek en dat probeer we voelbaar te maken in ons ontwerp."

Boeiende verhalen levert het spitzen in verlaten oorden op. Over de Duitse gelukszoekers bijvoorbeeld in Kolmanskop in de woestijn van Namibië die – om de hitte te vermijden – 's nachts bij maanlicht door het woestijnzand kropen op zoek naar diamanten. Blaz zijn de beelden van Holland Village, één van de negen satellietsteden bij Shanghai

Het zijn plaatsen waar je eigenlijk niet wilt zijn, zo desolaat zijn ze. Maar ze intrigeren ook, omdat ze vaak een wonderlijke geschiedenis hebben.

die zijn gebouwd als kopieën van West-Europese steden. De huizen zijn te duur en de stad staat leeg, alleen bruidsparen laten zich er fotograferen bij de Hollandse molen en de Bijenkorf.

Van een sinistere schoonheid zijn de Maunsell forten in de monding van de Theems; platformen die aan het begin van de Tweede Wereldoorlog werden gebouwd voor mariniers om vijandige vliegtuigen en schepen uit te schakelen. En op het plein van de Franse plaats Oradour sur Glane, waar de Duitsers op 10 juni 1944 een massaslachting aanrichtten, staat nog steeds de auto van de huistarts.

Niet zo'n stille getuige als het re-

zenrad in Prypjat in Oekraïne, dat tot atland kwam na de kernramp in Tsjernobyl. De natuur heeft Prypjat overwoekerd. Er leven alleen nog dieren, zij het met een primitievere genetische structuur dan hun soortgenoten elders. Een spookstad is het, net als het nooit voltooide vakantiedorp San Zhi in Taiwan, maar daar schijnt het écht te spoken. Het verhaal gaat dat er veel ongelukken zijn gebeurd tijdens de bouw door duistere krachten.

In Nederland ontbreken zulke heftige verlaten plekken. Volgens Van Duijn komt dat door de beperkte ruimte, die ertoe leidt dat verlaten oorden al gauw een nieuwe bestemming krijgen.

Dat geldt zelfs voor een voormalig concentratiekamp. Van Duijn: "Kamp Vught werd gebruikt om Zuid-Molukkers, in afwachting van een eigen staat, tijdelijk te huisvesten. Nu beslaat de penitentiaire inrichting van Vught samen met het Molukse woonoord Lunetten groendeels het oppervlak van wat ooit een concentratiekamp was. Het is de bijna onvoorstelbare variant: het opnieuw programmeren van een beladen plek."

Abandoned Cities, Buro3 architecten, te koop via de webshop van de Bond van Nederlandse Architecten. www.bna.nl/bop en in gespecialiseerde boekwinkels.

Marijke Fleuren